

Les dues incògnites del 98

El 1998 comença amb dues grans incògnites i molts dubtes anotats a l'agenda política, econòmica i social en què hem volgut convertir aquest número extra d'EL TEMPS. La primera de les grans incògnites és si la prosperitat econòmica que s'anuncia, i que afavorirà especialment els Països Catalans, tindrà també repercussions beneficïoses en el mercat de treball. Els organismes internacionals han fet unes previsions de creixement econòmic dels països europeus més optimistes de les que es fan per als Estats Units o per al Japó. Amb tota seguretat, aquesta bonança es traduirà en una reducció de l'atur a la Unió Europea, però la qüestió és si aquesta reducció serà prou satisfactòria. En aquests moments, onze de cada cent treballadors europeus estan en atur, el doble de la mitjana nord-americana i el triple de la japonesa. Després d'un bon deu treballadors europeus de cada cent.

Per això, aquest any és sobretot el de la posada en pràctica dels acords de la cimera recentment tinguada a Luxemburg sobre l'ocupació: en aquests moments, l'èxit d'aquells acords és una de les poques esperances concretes dels europeus per evitar que les polítiques econòmiques liberalitzadores posen fi al model del vell continent: benestar per a tothom, protecció social per als dèbils, pluralisme, diversitat, cultura... Sense la implicació dels governs en aquests objectius i sense un mercat de treball capaç d'oferir feina als aturats, l'augment del PIB pronosticat pels experts seria únicament l'anunci que, l'any que ve, els rics encara seran més rics. Com als Estats Units.

L'altra gran incògnita del 1998 s'emmarca en el món de la política: com aconseguirà mantenir Jordi Pujol el suport de Convergència i Unió al govern del Partit Popular a Madrid? Si els populars no donen arguments convincents al líder catalanista —i a l'opinió pública—

per mantenir viu el pacte de governabilitat, l'any promet ser difícil per a Pujol. Qui sap si aquest és un dels factors que està sospesant Pasqual Maragall a Roma abans de decidir si accepta o no ser el futur candidat dels socialistes a la presidència de la Generalitat de Catalunya. En qualsevol cas, cada dia que passa semblen més improbables unes eleccions anticipades aquest 1998, i si s'anticipen serà només uns mesos i es farien ja dins del 1999...

Les incògnites no s'acaben aquí, i per sort els avenços de la prospectiva no eliminen la màgia i les incerteses que envolten el començament d'un nou any, d'un nou cicle. És apassionant preveure les conseqüències de l'aparició de l'euro l'I de gener del 1999, després que el pròxim

mes de maig els països europeus hagen decidit definitivament qui s'incorporarà a la futura moneda única i quant valdrà (simbòlicament, els lectors d'EL TEMPS poden trobar el preu de la revista d'aquesta setmana expressat ja en euros). D'entrada, la moneda única tendirà a fer més uniformes els preus dels diferents productes i serveis a tot Europa, però encara s'ha de veure si servirà també per igualar els nivells de riquesa entre els diferents països,

“L'euro tendirà a fer més uniformes els preus dels diferents productes i serveis a tot Europa, però encara s'ha de veure si servirà també per igualar els nivells de riquesa entre els diferents països.”

una cosa molt més complicada.

Des d'EL TEMPS tampoc podem deixar de banda la qüestió de la normalització lingüística. No és una obsessió, sinó un assumpte vital per a la premsa en català. El 1998 serà el primer any de vigència de la nova llei del català votada pel Parlament de Catalunya, i això probablement farà superar les polèmiques i tornarà les aigües al seu curs... perquè la llei és un instrument que per si sol no pot fixar el curs de l'aigua: és l'aigua, amb la seua força, que decideix cap on va. I més força té si tots els afluents baixen carregats. Per això serà també un factor important de futur allò que el Consell Valencià de Cultura, trepitjant de peus a terra, siga capaç de dictaminar sobre la llengua dels valencians. ■